

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **Mgr. V. P.**, zast. JUDr. Stanislavem Machkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, čj. KUZZ-61226/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2021, čj. 34 A 16/2018-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je přijatelná kasační stížnost žalobce (dále „stěžovatel“) brojící proti závěru krajského soudu, že se dopustil přestupku spočívajícího v porušení povinnosti při odbočování neohrozit řidiče jedoucí za ním a dbát zvýšené opatrnosti, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[2] Městský úřad Uherské Hradiště (dále „správní orgán I. stupně“) uznal stěžovatele vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Stěžovatel se jich měl dopustit tím, že dne 9. 12. 2016 v 17:45 hod. v obci Kunovice na silnici I/55 v místě křižovatky s místní komunikací ul. Na Řádku a Ve Strahanci jako řidič motorového vozidla, způsobil dopravní nehodu tak, že při jízdě ve směru od obce Uherské Hradiště počal odbočovat vlevo na místní komunikaci ul. Na Řádku v době, kdy bylo jím řízené vozidlo předjížděno motorovým vozidlem tov. zn. VW Passat, na kterém bylo v činnosti zvláštní výstražné světlo modré barvy doplněné o zvláštní zvukové výstražné znamení, čímž porušil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu (výrok I.), a že v rozporu s §

47 odst. 4 písm. b) téhož zákona se po dopravní nehodě nezdržel jednání, které by bylo na újmu řádného vyšetření dopravní nehody, neboť přemístil vozidlo mimo nehodové postavení bez vyznačení situace a stopy, přestože při dopravní nehodě došlo ke zranění osob (výrok II.). Správní orgán I. stupně uložil stěžovateli pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zrušil výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zastavil řízení o tomto přestupku, neboť výše popsany skutek není přestupkem. Ve zbylém rozsahu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Následně stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Brně žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[5] Krajský soud se zabýval tím, zda stěžovatel mohl policejní vůz v civilním provedení, který ho v obci přejížděl rychlostí cca 83 km/h, vidět, než započal odbočování, a zda ho svým manévrem ohrozil a zda nedbal zvýšené opatrnosti. Způsobení dopravní nehody není znakem skutkové podstaty přestupku podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Soud musí zkoumat, zda řidič nevěnoval dění za sebou pozornost vůbec nebo zda spoléhal na to, že neexistuje překážka znemožňující mu bezpečné odbočení, jestliže viditelní účastníci provozu reagují na jeho přípravu k odbočovacímu manévru. Učinil-li řidič před zahájením odbočování nezbytné kroky se zvýšenou opatrností, nelze mu klást za vinu, že nepředpokládal jízdu řidiče porušujícího celou řadu pravidel silničního provozu hrubým způsobem (nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3159/15). Povinnosti neohrozit jiné řidiče a dbát zvýšené opatrnosti podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu jsou skutkově provázané a bezprostředně spolu souvisí. Není namístě je proto od sebe odlišovat. Odbočování vlevo představuje složitý úkon. S ohledem na princip omezené důvěry se musí řidič před odbočením přesvědčit, zda není předjížděn (byť protiprávně) jiným vozidlem (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2012, čj. 2 As 67/2011-89, a ze dne 17. 4. 2020, čj. 3 As 102/2018-29). Po odbočujícím řidiči však nelze spravedlivě požadovat, aby stačil zareagovat, pokud by měl před odbočením neúměrně krátký časový okamžik, ve kterém by sice měl teoretickou možnost předjíždějící vozidlo zpozorovat, avšak v praxi by to mohl být zrovna ten časový úsek, v němž sleduje situaci v protisměru. Je proto třeba zkoumat, po jak dlouhou dobu měl odbočující řidič možnost předjíždějící vozidlo spatřit a zda šlo o dostatečně dlouhý čas pro adekvátní reakci (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2016, čj. 2 As 66/2016-32).

[6] Krajský soud s ohledem na obsah správního spisu dospěl k závěru, že stěžovatel porušil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžejní je závěr znaleckého posudku, podle kterého pokud by stěžovatel v mezním čase dvou vteřin před započatím odbočování až do okamžiku započetí odbočování vlevo sledoval situaci za sebou v levém zpětném zrcátku, pak by mohl vidět (vnímat) výstražná světla modré barvy v přední části policejního vozidla. A mohl by i dovodit, že policejní vozidlo jede v levém jízdním pruhu a poměrně rychle se k němu blíží. Policejní vozidlo jelo se zapnutými výstražnými světly a manuálně používaným zvukovým zařízením. Stěžovatel započal měnit směr ve výrazné vzdálenosti před vyústěním ulice Na Řádku, neboť chtěl při odbočení ještě předjet vozidlo svědka S. Měl proto být při tomto nestandardním manévru o to obezřetnější a měl se tím spíše před započatím odbočovacího manévru podívat do zpětného zrcátka, aby dbal zvýšené

pokračování

opatrnosti. Stěžovatel proto neučinil před zahájením odbočovacího manévru všechny nezbytné kroky se zvýšenou opatrností. Jde-li o čas, který stěžovatel měl, aby předešel při odbočování ohrožení policejního vozidla, ze znaleckého posudku vyplývá, že měl přinejmenším dvě vteřiny. To je hraniční čas na reakci (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2020, čj. 10 As 262/2018-29). Krajský soud však vzhledem k tomu, že stěžovatel měl být více obezřetný (nestandardní odbočovací manévr a přítomnost dětí a manželky ve vozidle), dospěl k závěru, že šlo o dostatečný časový prostor, aby před vybočením vlevo zkontroloval bezpečnost situace za ním.

[7] Podle krajského soudu by měl každý řidič při odbočování vlevo mít na paměti, že právě může projíždět vozidlo rychlé záchranné služby, hasičů nebo policistů, které nesmí ohrozit a zmařit tak účel, pro který tato vozidla předjíždějí ostatní vozy. Opačný závěr by vedl k tomu, že by břemeno vyhnutí se střetu s vozem odbočujícím vlevo bylo na nich, což by mohlo mít pro plnění jejich povinností nežádoucí následky. Tento výklad však klade i závazky na řidiče těchto vozidel. Důvěru v jejich počínání totiž nenaplňuje skutečnost, že policejní vůz trpěl poruchami světelné i zvukové signalizace. Hodnocení, zda si stěžovatel počínal dostatečně obezřetně, však nezávisí na tom, jak si počínali ostatní účastníci silničního provozu. Otázka případného protiprávního jednání policisty Š. by musela být předmětem samostatného přestupkového řízení. Krajskému soudu proto nepřísluší hodnotit, zda mohl v daném místě a za daných okolností předjíždět a zda nese podíl na dopravní nehodě. Jeho jízdu je třeba zohlednit pouze do té míry, nakolik mohla stěžovateli znemožnit včas na jeho vozidlo reagovat. Provedené dokazování nenasvědčuje tomu, že by policista Š. porušil pravidla silničního provozu úmyslně či hrubě. Podle znaleckého posudku policista Š. předjížděl kolonu vozidel za situace, kdy neměl před sebe rozhled na vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí. Jel však k vážné nehodě. Závažnost situace dali policisté ostatním účastníkům silničního provozu najevo zvukovým i světelným znamením. Výslech policisty R. je nadbytečný. Mgr. V. G., úřední osoba správního orgánu I. stupně, nebyl podjatý.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud na něj klade nepřiměřené nároky. Sám uznal, že dvě sekundy představují hraniční čas na reakci. Stěžovatel musel reagovat v hustém provozu ve zpětném zrcátku na černé vozidlo, které je ve tmě špatně viditelné a mělo poruchu signalizace. Je proto nesprávný závěr krajského soudu, že mohl reagovat. Závěr krajského soudu, podle kterého by řidiči měli počítat s tím, že je právě předjíždějí záchranáři, hasiči či policisté, a proto by si při odbočování měli být jistojistí, že tomu tak není, je excesivní a v rozporu s principem omezené důvěry v dopravě. Popírá totiž význam pravidel silničního provozu. Účastník silničního provozu by měl dávat pozor na vše, a to včetně situace, že jej ve tmě bude zleva předjíždět černé vozidlo s poškozenou houkačkou, jedoucí podle znaleckého posudku v obci přinejmenším 83 km/h. Krajský soud hodnotí důkazy tendenčně a ignoruje prokázané skutečnosti ze znaleckého posudku. Uvedl, že policista předjížděl, aniž by měl před sebe rozhled na vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí. V následující větě však přeskakuje k úvaze, že policisté jeli k vážné nehodě. Neuvedl však, co z nebezpečného předjíždění vyplývá pro stěžovatele a jaký to mělo vliv na věc. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[9] Po stěžovateli nelze požadovat, aby předpokládal, že jej policisté budou předjíždět v místě, kde nemají rozhled. Krajský soud se snaží udělat ze stěžovatele exemplární případ. Přestože krajský soud kritizuje přístup policistů (vůz trpěl poruchami světelné i zvukové signalizace), uvedl, že provedené dokazování nenásvědčuje tomu, že by šlo o úmyslné či hrubé porušení pravidel silničního provozu. Ze znaleckého posudku však vyplývá, že i) policista předjížděl kolonu vozidel za situace, kdy neměl před sebe rozhled, že ii) ohrozil jiného svědka dopravní nehody a že iii) policista Š. vypověděl, že zpomalil na rychlost 70 km/h, přestože podle znaleckého posudku jel v průměru 83 km/h. Závěr krajského soudu proto není správný. Stěžovatel dal znamení o změně směru jízdy a přesvědčil se ve zpětném zrcátku o možnosti odbočit v souladu s principem omezené důvěry v dopravě. Věnoval-li se odbočovacímu manévru, nemohl již reagovat na to, že se zezadu přiřítí ve tmě černé policejní auto bez majáku, kterému nefunguje zvuková signalizace, rychlostí 83 km/h v obci. Stěžovatel spatřuje podstatný přesah vlastních zájmů v tom, že napadený rozsudek vytváří nebezpečný precedens. Dává totiž fakticky beztrestnost policistům. I v takto extrémním případě špatně označeného auta spolu s nebezpečným předjížděním bude vina svalena na běžného účastníka silničního provozu. Nejvyšší správní soud by měl vzít při zvažování přijatelnosti rovněž v potaz, že stěžovatel žalobu podal 19. 5. 2018 a krajský soud o ní rozhodl až po 3 letech.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ta je na samotné hranici přezkoumatelnosti. Stěžovatel pouze reprodukuje námitky, které byly předmětem odvolacího řízení a žaloby. Polemika stěžovatele s napadeným rozsudkem je povšechná a nestaví proti rozsudku žádnou novou argumentaci. Stěžovatel účelově manipuluje s rozsudkem, jehož odůvodnění vytrhává z kontextu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl nebo aby ji případně zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Nejvyšší správní soud proto přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není přijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že při posouzení přijatelnosti kasační stížnosti nemohl přihlídnout k tomu, že stěžovatel podal žalobu 19. 5. 2018 a krajský soud o ní rozhodl až 30. 7. 2021. Podle čl. II zákona č. 77/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, *o kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodne*

pokračování

Nejvyšší správní soud podle dosavadních právních předpisů. Citovaný zákon nabyl účinnosti dne 1. 4. 2021. Posuzování přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, podle § 104a odst. 1 s. ř. s. proto dopadá na všechny kasační stížnosti podané proti rozhodnutím krajského soudu vydaným po 31. 3. 2021, a to bez ohledu na to, jak dlouho řízení o žalobě před krajským soudem trvalo.

[14] Podstata kasační argumentace stěžovatele spočívá v tom, že nemohl v pouhých dvou vteřinách reagovat na to, že jej bude v hustém provozu ve tmě předjíždět špatně viditelný policejní vůz, který měl poruchu signalizace, rychlostí 83 km/h v obci v místě, kde řidič před sebe neměl rozhled. Zároveň nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by řidič měl počítat s tím, že může být předjížděn záchranáři, policisty či hasiči.

[15] Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře výkladem § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu opakovaně zabýval, a to i ve vztahu k situacím, kdy řidiče během odbočování vlevo předjíždělo jiné vozidlo. Řidič je před odbočením vlevo mj. povinen se přesvědčit, zda není předjížděn jiným vozidlem. Nelze totiž spoléhat na to, že všichni ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují své povinnosti. Pro posouzení odpovědnosti za porušení § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu je proto nerozhodné, zda řidič předjíždějího vozidla jednal protiprávně (rozsudek sp. zn. 2 As 67/2011). Výjimku by představovala pouze situace, pokud by řidič předjíždějího vozidla porušoval pravidla silničního provozu hrubým a úmyslným způsobem tak, že by řidič odbočujícího vozidla nemohl takto závažné porušení dopravních pravidel předvídat, ač postupoval se zvýšenou opatrností (bod 22 nálezu sp. zn. IV. ÚS 3159/15, bod 17 rozsudku sp. zn. 2 As 66/2016 a rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2021, čj. 9 As 120/2021-24, body 16 a 20).

[16] Po odbočujícím řidiči nelze spravedlivě požadovat, aby stačil zareagovat, pokud by měl před odbočením neúměrně krátký časový okamžik. Pozornost mezi sledováním vozovky v protisměru jízdy a ve směru jízdy přeskakuje zhruba ve frekvenci jedné či dvou sekund, přičemž přirozeně řidič věnuje pozor především protisměru (body 19 a 20 rozsudku sp. zn. 2 As 66/2016). V rozsudku ze dne 4. 5. 2020, čj. 10 As 262/2018-29, shledal Nejvyšší správní soud časový úsek tří vteřin za dostatečný pro to, aby řidič před vlastním odbočením vlevo zkontroloval v levém zpětném zrcátku, zda není předjížděn. Vždy je však třeba hodnotit konkrétní okolnosti případu, tj. zda řidič mohl v konkrétním případě pohledem do zpětného zrcátka zjistit, že jej již předjíždí jiné vozidlo (bod 24 rozsudku sp. zn. 3 As 102/2018). Dvě vteřiny podle Nejvyššího správního soudu představují již hraniční dobu pro provedení kontroly levého zpětného zrcátka. Je proto třeba zvážit všechny relevantní okolnosti skutkového děje (body 25 a 27 rozsudku sp. zn. 9 As 120/2021).

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku ze závěrů výše citované judikatury vyšel (viz bod [5] výše) a neodchýlil se od nich. Posoudil konkrétní skutkové okolnosti odbočování stěžovatele, a to zejména s ohledem na závěry znaleckého posudku. Vzal v potaz, že stěžovatel byl předjížděn rychle jedoucím policejním vozidlem, které však jelo se zapnutými modrými výstražnými světly v přední části, které mohl vidět ve zpětném zrcátku, pokud by se do něj podíval, a manuálně používaným zvukovým výstražným zařízením. Zároveň vzal v potaz, že stěžovatel počal odbočovat nestandardně tak, že odbočením chtěl předjet vozidlo jedoucí před ním, a že ve vozidle měl své děti a manželku. Krajský soud neshledal v předjíždění policistů hrubé a úmyslné porušení pravidel silničního provozu, přestože

předjížděli za situace, kdy neměli před sebe rozhled na vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí, neboť ti jeli k vážné nehodě a závažnost situace se snažili dát ostatním účastníkům najevo zvukovým i světelným znamením (blíže viz rekapitulace v bodech [6] a [7] výše). Nejvyšší správní soud proto v napadeném rozsudku neshledal žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[18] Nejvyšší správní soud zároveň již v rozsudku sp. zn. 9 As 120/2021 posoudil, že dvě vteřiny představují hraniční časový úsek, kdy řidič ještě může před vlastním odbočením vlevo zkontrolovat v levém zpětném zrcátku, zda není předjížděn. Nejde proto o otázku, která by nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena. Z výše citované judikatury zároveň vyplývá, že řidič musí obecně počítat s tím, že může být v okamžiku odbočování vlevo předjížděn jiným vozidlem, a to i v případě, jednal-li řidič předjíždějícího vozidla protiprávně (viz body [15] a [16] výše). Závěr krajského soudu, že řidič musí počítat s tím, že může být předjížděn policisty, záchranáři či hasiči, proto zásadní právní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nepředstavuje. Nadto krajský soud úvahu v bodě 50 napadeného rozsudku, podle které *„každý řidič při odbočování vlevo měl mít na paměti, že právě může projíždět vozidlo rychlé záchranné služby, hasičů nebo policistů, které nesmí ohrozit a zmařit tak účel, pro který tato vozidla předjíždí ostatní vozy. [...] Opačný závěr by policistům, záchranářům nebo hasičům (a jiným řidičům v obdobných rolích) vyslal negativní zprávu, že v podobně naléhavých situacích je břemeno vyhnutí se střetu s vozem odbočujícím vlevo právě na nich, což by mohlo pro efektivitu plnění jejich povinností mít nežádoucí následky.“*, zjevně uvedl nad rámec rozhodovacích důvodů.

[19] Stěžovatel dále namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť krajský soud uvedl, že policista Š. předjížděl v místě, kde neměl před sebe rozhled na vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí, avšak následně konstatuje, že policisté jeli k vážné dopravní nehodě. Neuvedl však, co z nebezpečného předjíždění vyplývá pro stěžovatele a jaký to mělo vliv na věc. Tato námitka přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Jde-li obecně o otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí krajských soudů, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Krajský soud uvedl, že jízdu policisty Š. je třeba zohlednit do té míry, nakolik mohla znemožnit stěžovateli včas reagovat na vozidlo policistů a zdržet se odbočování vlevo. Ze znaleckého posudku podle krajského soudu vyplývá, že policista Š. předjížděl kolonu vozidel za situace, ve které neměl před sebe rozhled na vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí. Podle krajského soudu však nejde o úmyslné či hrubé porušení pravidel silničního provozu, neboť policisté jeli k vážné dopravní nehodě a závažnost situace se snažili dát ostatním účastníkům najevo zvukovým i světelným znamením (bod 53 napadeného rozsudku). Z výše uvedeného je proto zřejmé, že krajský soud hodnotil nebezpečnost jízdy policisty Š. a jaký vliv měla na stěžovatele při odbočování. Napadený rozsudek proto vadou nepřezkoumatelnosti z tohoto důvodu netrpí.

[20] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka, podle které napadený rozsudek vytváří nebezpečný precedens, neboť činí policisty beztrestnými i v případě, kdy policejní vozidlo bylo špatně označeno a předjíždělo nebezpečně, a vinu svaluje na běžného účastníka silničního provozu. Tato námitka se totiž mýlí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Ten v bodě 35 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že podstatou sporu není otázka, kdo

pokračování

zavinil dopravní nehodu, nýbrž to, zda stěžovatel při odbočení porušil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Způsobení dopravní nehody však není znakem skutkové podstaty tohoto přestupku. Krajský soud se proto nezabýval tím, kdo dopravní nehodu zavinil a jaký podíl na ní má policista Š. a zda měl být za své jednání postižen (bod 52 napadeného rozsudku). Rovněž námitka, podle které je nesprávný závěr krajského soudu o tom, že policista Š. úmyslně či hrubě neporušil pravidla silničního provozu, se mýjí s odůvodněním napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž nijak relevantně nepolemizuje se závěrem krajského soudu, podle kterého nešlo o úmyslné či hrubé porušení pravidel silničního provozu, neboť policisté jeli k vážné dopravní nehodě a závažnost situace se snažili dát ostatním účastníkům najevo zvukovým i světelným znamením (krajský soud vzal v potaz poruchu automatického magnetického majáku). Protože se výše uvedené námitky mýjí s rozhodovacími důvody krajského soudu, jsou nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nemůžou proto ani založit přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2023

Petr Mikeš
předseda senátu